

Dosarul nr. 2ra-947/22
(2-18197855-01-2ra-07072022)

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Arabadji)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, V. Mihaila, R. Pulbere)

ÎNCHEIERE

28 septembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Olaru împotriva Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” și Serviciului Pază Militară a Întreprinderii de Stat „Calea Ferată din Moldova” cu privire la anularea ordinului de concediere nr. 128/C din 20 februarie 2018, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 22 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de apelantul Iurie Olaru, a fost menținută hotărârea din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă:

La data de 30 octombrie 2018, Iurie Olaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Î.S. „Calea Ferată din Moldova” și Serviciului Pază Militară a Î.S. „Calea Ferată din Moldova” cu privire la anularea ordinului de concediere nr. 128/C din 20 februarie 2018, restabilirea în funcția deținută, încasarea salariului pentru absența forțată de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, începând cu 03 decembrie 2001 a fost angajat în cadrul Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, filiala Serviciul Paza Paramilitară, în funcție de pușcaș al echipei de pușcași nr. 6 al Stației Ungheni conform ordinului nr. 843/C din 03 decembrie 2001.

Ulterior, potrivit ordinului nr. 202/C din 31 martie 2009, reclamantul, a fost trecut în funcția de ajutor al șefului de gardă al aceleiași echipe, începând cu 01 aprilie 2009, fapt menționat în carnetul de muncă.

La data de 05 august 2014, reclamantul, a încheiat cu administrația Î.S. „Calea Ferată din Moldova” filiala Serviciul Paza Paramilitară, contractul individual de muncă nr. 185/14 pentru funcția de ajutor șef de gardă al EP-6 st. Ungheni, începând cu 01 august 2014 pentru o perioadă nedeterminată, fără stabilirea unui termen de probă.

A menționat reclamantul că, la data de 15 februarie 2018, fiind efectuată de

Procuratura Anticorupție urmărirea penală în cauza penală nr. 2017550010, pornită în temeiul art. 324 alin. (2) Cod penal pe faptul de corupere pasivă comisă de anumiți angajați a unei subdiviziuni a IGP a MAI, în temeiul ordonanței procuraturii anticorupție din 13 februarie 2018 privind reținerea persoanei, a fost reținut în calitate de bănuț la ora 00¹⁰ min, conform procesului-verbal de reținere din această dată, întocmit la ora 02⁰⁰ de către ofițerul de urmărire penală al Procuraturii Anticorupție, Nicolae Bruma pe traseul Ungheni – Sculeni, stația Zagarancea. În această cauză penală, Î.S. „Calea Ferată din Moldova” a fost recunoscută în calitate de parte vătămată și parte civilă.

Ulterior, reclamantul a fost recunoscut în calitate de bănuț, iar la data de 16 februarie 2018 a fost pus sub învinuire pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal. Prin încheierea din 16 februarie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, menținută prin decizia din 26 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis demersul procurorului, fiindu-i aplicată măsura preventivă sub formă de arest preventiv pe un termen de 30 zile, cu calcularea termenului de la 15 februarie 2018, ora 00¹⁰ până la 17 martie 2018, orele 00¹⁰. Așa fiind, s-a aflat în stare de arest preventiv 30 de zile, ulterior a fost eliberat în stare de arest la domiciliu pentru o anumită perioadă, în continuare, arestul la domiciliu fiindu-i înlocuit cu măsura preventivă sub formă de liberare provizorie sub control judiciar, care a fost prelungită pentru o perioadă mai îndelungată.

A comunicat reclamantul Iurie Olaru că, la moment, în cadrul cauzei penale menționate, încă mai dispune de statutul de învinuit, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) Cod penal, cauza penală aflându-se încă la etapa de finisare a urmăririi penale și trimitere în instanța de judecată cu concluzii de învinuire.

A indicat reclamantul că, în toată perioada de timp de când a fost eliberat provizoriu sub control judiciar, anumite persoane din administrația întreprinderii în care activa, i-au comunicat faptul că el a fost suspendat din funcție pe perioada de timp cât este desfășurată urmărirea penală și, deși nu i-a fost pus la dispoziție careva ordin pentru a face cunoștință cu acesta, reclamantul, a considerat că era suspendat din funcție și nu-și făcea griji.

La data de 03 octombrie 2018, Iurie Olaru s-a deplasat la sediul Î.S. „Calea Ferată din Moldova” filiala Serviciul Paza Paramilitară, cu scopul de a clarifica problema cu activitatea sa de muncă și depunerii unei cereri de demisie din funcția ocupată, însă i s-a comunicat faptul că deja de la 20 februarie 2018 a fost concediat în temeiul ordinului nr.128/C din 20 februarie 2018, emis de Șeful Serviciului Paza Paramilitară, filiala Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, cu privire la concediere conform art. 86 alin.(1) lit. h) Codul muncii, pe motivul absenței fără motive întemeiate de la muncă mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă.

A mai menționat reclamantul că, la acea dată a făcut cunoștință cu acest ordin de concediere, fapt notat și menționat chiar pe copia acestui ordin. A încercat să soluționeze problema cu angajatorul său pe cale amiabilă, propunând ca filiala întreprinderii de stat să-și anuleze singur ordinul emis privind concedierea lui, iar el depune cerere de demisie din funcție și nu va mai activa în această întreprindere, însă i s-a refuzat pe motivul că întreprinderea se află în imposibilitate de a-și anula ordinul emis și i s-a recomandat să se adreseze cu acțiune civilă în instanța de judecată.

A comunicat reclamantul că, nu a existat nici un temei pentru concedierea sa

din funcție pentru motivul absenței de la muncă, concedierea fiind ilegală și neîntemeiată și, de fapt, prin aceasta, ca angajat, a fost lipsit ilegal și neîntemeiat de posibilitatea de a munci, fiind necesară anularea ordinului nr. 128/C din 20 februarie 2018, ca fiind neîntemeiat și ilegal, fiind emis cu încălcarea legislației în vigoare.

A mai indicat reclamantul că, ordinul contestat ca act juridic nu este motivat pe deplin și nu conține în el toate elementele de fapt, nu conține o motivare concretă pentru care anume faptă a fost concediat reclamantul, când, la ce dată a fost absent nemotivat de la serviciu. Nu s-au întreprins nici o acțiune prevăzută de lege de către angajator pentru a afla sau a încerca să afle cauza acestei absențe pretinse a fi nemotivate de la serviciu a reclamantului, nu s-a solicitat de la el sau de la colegii lui, rudele lui apropiate careva explicații cu privire la faptul absenței de la serviciu și motivul acestei absențe de la serviciu. Dânsul a fost reținut în calitate de bănuیت în noaptea de 14 februarie 2018 spre 15 februarie 2018 încă cu câteva persoane angajați a Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, pentru o pretinsă comitere a aceleiași componente de infracțiune prevăzută de art. 191 alin. (4) și (5) Cod penal la acel moment. Ulterior, persoanele menționate, de asemenea au fost puse sub învinuire și arestate preventiv pentru o anumită perioadă de timp de 1-2 luni de zile, iar ulterior eliberate la arest la domiciliu, liberare provizorie sub control judiciar. Cauza penală în care au fost reținute ca bănuite, puse sub învinuire și ulterior arestate preventiv câteva persoane, toți foști angajați ai Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, a fost una de rezonanță publică, s-a vorbit și publicat multă informație în mass-media și nu avea cum să nu cunoască despre acest fapt angajatorul acestor persoane reținute, învinuite și arestate, or, angajatorul reclamantului, avea și are calitatea procesuală de parte vătămată și civilă în acea cauză penală menționată supra.

Astfel, a mai afirmat reclamantul Iurie Olaru că, copia ordinului de concediere nu i-a fost eliberată sau transmisă în mod legal, decât la data de 03 octombrie 2018 în circumstanțele de fapt descrise mai sus.

A opinat reclamantul că, nu a încălcat nici o obligațiune de muncă ca angajat, prevăzută și menționată în contractul individual de muncă încheiat cu întreprinderea, nu a comis nici o abatere disciplinară, nu a încălcat disciplina muncii și nu a existat nici un temei pentru a fi sancționat disciplinar și pentru a fi concediat, iar absența de la muncă în perioada de la 15 februarie 2018 și până la data de 20 februarie 2018, când a fost emis ordinul contestat, a fost una întemeiată, deoarece în acea perioadă se afla în stare de arest preventiv.

A reținut reclamantul că, termenul de a contesta ordinul de concediere a reclamantului din funcție începe a curge de la data de 03 octombrie 2018, când a făcut cunoștință cu acest ordin la sediul filialei întreprinderii și când i s-a eliberat o copie a acestui ordin, deoarece anterior, de aceasta nimeni nu i-a comunicat reclamantului acest fapt și nu există o probă contrară care să combată această afirmație.

Respectiv, reclamantul Iurie Olaru a solicitat anularea ordinului nr. 128/C din data de 20 februarie 2018 emis de către șeful serviciului de Pază Paramilitară a Î.S. „Calea Ferată din Moldova” cu privire la concediere, restabilirea în funcția de ajutor șef de gardă al E.P.I – 6 st. Ungheni în cadrul Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, încasarea din contul Î.S. „Calea Ferată din Moldova” filiala Serviciul Paza Paramilitară în beneficiul său a salariului conform condițiilor contractului individual de muncă încheiat la data de 05 august 2014 pentru absența forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei cauzat prin concedierea ilegală din funcție pentru un motiv neîntemeiat, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

La 16 mai 2019, Iurie Olaru a solicitat cert, încasarea din contul Î.S. „Calea Ferată din Moldova” filiala Serviciul Paza Paramilitară, în beneficiul său a salariului conform condițiilor contractului individual de muncă încheiat la data de 05 august 2014 pentru absența forțată de la muncă de la data de 20 februarie 2018 până la data de 16 mai 2019 în sumă de 52 008 lei și 34 de bani, încasarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică în sumă de 4000 lei.

Ulterior, Iurie Olaru și-a majorat cuantumul pretenției privind încasarea din contul Î.S. „Calea Ferată din Moldova” filiala Serviciul Paza Paramilitară, în beneficiul său a salariului conform condițiilor contractului individual de muncă încheiat la data de 05 august 2014 pentru absența forțată de la muncă de la data de 20 februarie 2018 până la data de 10 iunie 2020 în sumă de 93 288 lei și 53 de bani.

Prin hotărârea din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă, ca fiind depusă tardiv.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 29 iunie 2021, avocatul Sergiu Coptu, acționând în interesele lui Iurie Olaru, a declarat apel împotriva hotărârii din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii și emiterea unei hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 22 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de apelantul Iurie Olaru, a fost menținută hotărârea din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, Colegiul a constatat că, prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Analizând argumentele invocate în cererea de apel, în raport cu probele anexate la dosar și prevederile legii, ce guvernează raportul litigios, instanța de apel a conchis că, cererea de apel urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii contestate, din următoarele considerente.

Colegiul a considerat necesar de a reitera că, într-adevăr, din materialele cauzei nu rezultă că ordinul emis de Șeful Serviciului Paza Paramilitară, filiala Î.S. ”Calea Ferată din Moldova” nr. 128/C din 20 februarie 2018 cu privire la concedierea lui Iurie Olaru a fost adus la cunoștința ultimului, sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepționării/înștiințării, cel târziu la data eliberării din serviciu, însă, situația din speță, reprezintă excepția prevăzută la art. 81 alin.(3) Codul muncii, or, în ziua eliberării din serviciu Iurie Olaru se afla în arest preventiv.

În același timp, instanța de apel a conchis că, începând cu data de 17 martie 2018 arestarea preventivă a fost înlocuită lui Iurie Olaru cu măsura preventivă – liberarea provizorie sub control judiciar, aceasta producând efecte până la data de 16 iunie 2018.

Cu privire la acest aspect, Colegiul, reținând că, Iurie Olaru, contrar prevederilor art. 118 alin.(1) Cod de procedură civilă, nu a probat aflarea sa în arest la domiciliu, a respins ca fiind declarative argumentele apelantului invocate în acest sens, or, conform art. 122 Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În continuare, Colegiul a menționat că, apelantul/reclamant Iurie Olaru trebuia să afle despre încălcarea dreptului său prin emiterea ordinului prin care a fost concediat

începând cu data de 17 martie 2018 și cel târziu, la data de 17 iunie 2018, însă l-a contestat în instanța de judecată abia la data de 30 octombrie 2018, fără a solicita repunerea în termenul de contestare a acestuia.

În acest context, instanța de apel a apreciat drept critică poziția apelantului/reclamant Iurie Olaru privind adresarea în instanță cu cererea de chemare în judecată în termen, acesta fiind calculat din 03 octombrie 2018, când a făcut cunoștință cu ordinul respectiv sub semnătură, or, art. 355 alin.(1) lit. a) Codul muncii, stabilește expres că cererea privind soluționarea litigiului individual de muncă se depune în instanța de judecată în termen de 3 luni nu numai de la data când salariatul a aflat despre încălcarea dreptului său, ci și de la data când acesta trebuia să afle despre încălcare.

Totodată, cu privire la argumentele invocate precum că apelantul/reclamant Iurie Olaru era sigur despre suspendarea raporturilor de muncă, Colegiul a învederat următoarele.

Potrivit art. 9 alin. (2) Codul muncii, salariatul este obligat: a) să-și îndeplinească conștiincios obligațiile de muncă prevăzute de contractul individual de muncă; b) să îndeplinească normele de muncă stabilite; c) să respecte cerințele regulamentului intern al unității și să poarte în permanență asupra sa permisul nominal de acces la locul de muncă, acordat de angajator; d) să respecte disciplina muncii; (...); g¹) să informeze de îndată angajatorul sau conducătorul nemijlocit despre imposibilitatea de a se prezenta la serviciu și să prezinte, în termen de 5 zile lucrătoare după reluarea activității de muncă, documentele care justifică absența; (...); i) să îndeplinească alte obligații prevăzute de legislația în vigoare, de contractul colectiv de muncă și de convențiile colective.

Astfel, Colegiul subliniind că, apelantul/reclamant Iurie Olaru contrar prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, nu a probat adresarea sa către angajator cu privire la solicitarea unui ordin de suspendare a raporturilor de muncă pentru a fi sigur de acest fapt, precum și că nu s-a prezentat la muncă în termen de cel mult 5 zile lucrătoare după data de 16 iunie 2018 pentru a-și justifica absența, respinge ca declarative argumentele apelantului invocate în acest sens, or, conform art. 122 Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Prin urmare, instanța de fond corect a stabilit că, Iurie Olaru a omis termenul de adresare în instanța de judecată cu privire la anularea ordinului nr. 128/C din 20 februarie 2018, prin care reclamantul a fost concediat din funcție în legătură cu absența repetată fără motive întemeiate de la lucru timp de 4 ore consecutive, precum și a pretențiilor privind restabilirea în funcția de ajutor șef de gardă al EPI-6 st. Ungheni, deoarece această pretenție este subsecventă, conform art. 89 din Codul muncii, pretenției de anulare a ordinului de concediere, astfel încât urmează soarta acestei pretenții.

În conexiunea celor relatate, Colegiul a concluzionat că instanța ierarhic inferioară corect a remarcat că, termenul de prescripție pentru contestarea de către reclamant a ordinului a expirat la data de 16 septembrie 2018.

Mai mult decât atât, această constatare a instanței este în favoarea apelantului/reclamant Iurie Olaru, or, din suportul probatoriu nu urmează că acesta, aflându-se sub măsura preventivă – liberarea provizorie sub control judiciar, a fost impus cu restricții de genul să nu meargă la serviciu. Astfel, Iurie Olaru, după eliberarea

din arest preventiv la data de 17 martie 2018, în tot timpul aflării sub control judiciar până la data de 16 iunie 2018, a avut posibilitatea să informeze angajatorul despre situația în care s-a aflat, însă acest fapt nu a fost realizat.

Subsecvent, instanța de apel a respins și alegațiile apelantului ce țin de legalitatea ordinului contestat, or, în cazul incidenței de tardivitate a acțiunii, nu se pot pune în discuție temeiurile anulării ordinului.

Distinct de cele relatate, Colegiul a reținut că, Iurie Olaru nu a solicitat repunerea în termen a acțiunii. Astfel, instanța de apel a conchis că repunerea arbitrară a reclamantului în termenul de prescripție constituie o ingerință în drepturile fundamentale ale intimatului, o astfel de operațiune fiind posibilă doar în cazul în care Iurie Olaru ar fi prezentat o cerere în acest sens, conform sarcinii pozitive de probațiune instituite de art. 116 și art. 118 Cod de procedură civilă, și anume că în perioada de la începutul curgerii termenului de prescripție și până la depunerea acțiunii în instanța de judecată, acesta s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a înainta acțiunea în instanță.

În acest context, instanța de apel a punctat că pretențiile lui Iurie Olaru au fost corect respinse de către instanța de fond, ca fiind tardive, iar argumentele apelantului fiind neîntemeiate.

Din considerentele menționate, Colegiul conchide că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea de apel depusă de apelantul Iurie Olaru și de a menține hotărârea din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 14 iunie 2022, reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 22 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, remiterea cauzei la rejudecare cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a invocat că, instanțele inferioare au interpretat în mod eronat legea, superficial au examinat argumentele aduse, nu au supus controlului temeinicia probelor prezentate și corectitudinea soluției date prin prisma prevederilor legale. Ignorând acestea, instanțele inferioare au examinat superficial argumentele, iar actele judecătorești contestate sunt pasibile casării, deoarece nu corespund exigențelor enunțate de normele de drept material, nu sunt clare, nu sunt înțelese de părțile implicate în litigiu și nu răspund în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate. De asemenea, formulările din conținutul deciziei nu corespund exigențelor de: corectitudine, certitudine, concretețe, deplinătate, claritate, consecutivitate, logică, elocvență, lipsă de rezerve (necondiționalitate), sobrietate, oficialitate și relevanță.

La fel, a opinat că, circumstanțele de fapt au fost constatate eronat, ceea ce a dus la încălcarea normelor de drept material.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă expedierea prin intermediul poștei electronice și oficiului poștal, a copiei deciziei integrale participanților la proces la 22 mai 2022 și la 23 mai 2022, conform scrisorii de însoțire (f.d. 84, 85, Vol. II). Astfel, cererea de recurs declarată este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre

necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 07 iulie 2022, instanța de recurs a comunicat intimațiilor recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței.

Prin referința depusă la 03 august 2022, reprezentantul Î.S. „Calea Ferată din Moldova”, Oleg Tofilat, a solicitat de a respinge recursul declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, cu menținerea deciziei din 22 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 08 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Examinând temeiurile recursului declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de instanța de apel și instanța de fond, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă. În

această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de reprezentantul recurentului Iurie Olaru, avocatul Sergiu Coptu, împotriva deciziei din 22 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat